

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **K. P.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 2 lipca 2026 r.

zażalenia obrońcy skazanego na zarządzenie Przewodniczącej X Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 11 marca 2026 r., sygn. akt X Ka 915/25, o odmowie przyjęcia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 6 listopada 2025 r., sygn. akt X Ka 915/25,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

uchylić zaskarżone zarządzenie i przekazać sprawę Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 11 marca 2026 r., sygn. akt X Ka 915/25, Przewodnicząca X Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Warszawie odmówiła przyjęcia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 6 listopada 2025 r., sygn. akt X Ka 915/25, uznając że został on złożony po terminie. Zażalenie na zarządzenie wniósł obrońca skazanego zarzucając „naruszenie art. 422 § 1 i 3 k.p.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że Skazany złożył wniosek o sporządzenie uzasadnienia

do wyroku Sądu Odwoławczego po terminie, podczas gdy z akt sprawy wynika, że wniosek ten skazany złożył już w dniu 12 listopada 2025 r., tj. przed upływem terminu dla złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy skazanego uznać należało za zasadne, a zatem zasługiwał na uwzględnienie zawarty w nim wniosek. Wprawdzie prawidłowo oceniła Przewodnicząca X Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Warszawie, że pismo złożone przez skazanego do akt sprawy 10 marca 2026 r. (k.943) zostało złożone z przekroczeniem terminu wskazanego w art. 422 § 1 k.p.k. Jednak w sprawie tej skazany złożył już uprzednio - 12 listopada 2025 r. - wniosek o sporządzenie uzasadnienia wydanego w jego sprawie wyroku (k.800). Wniosek ten został zatem złożony do akt sprawy 6 dni po wydaniu wyroku Sądu II instancji, tj. Sądu Okręgowego w Warszawie. Został on wprawdzie skierowany do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie i oznaczony jako wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu I instancji, jednak oczywistym powinno być, że układ okoliczności tej sprawy – w tym rozpoznanie apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego przez Sąd Okręgowy w Warszawie przed tą datą, wydanie wyroku przez Sąd odwoławczy i oceniana w tym kontekście sama treść osobistego wniosku skazanego oraz innych składanych przez skazanego wniosków zalegających w aktach sprawy nakazywały dokonanie oceny znaczenia wniesionego wniosku według jego istoty, a nie według samego oznaczenia.

Również Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie, ze względu na złożenie wniosku o sporządzenie uzasadnienia ze wskazaniem wprawdzie na wyrok Sądu I instancji, jednak już po wydaniu wyroku Sądu II instancji, winien był dokonać oceny znaczenia tego wniosku według jego treści w zgodzie z art. 18 k.p.k. – tj. oceny w realiach konkretnej sytuacji procesowej i w kontekście innych czynności podejmowanych przez autora wniosku, skoro ratio legis tego przepisu, a zatem odczytanie rzeczywistej woli autora wniosku, nie zaś wyłącznie jego formalne brzmienie, powinno mieć znaczenie decydujące (por. postanowienie SN z 7 marca 2025, V KZ 51/240). Zatem Sąd winien wezwać wnioskodawcę w trybie uzupełnienia braków formalnych wniosku o wskazanie czego się domaga w aktualnym układzie procesowym, ew. przekazać wniosek Sądowi odwoławczemu

celem oceny jego treści i znaczenia. Dostrzec należy, że skazany wielokrotnie wskazywał w swoich pismach m.in. na chęć udziału w postępowaniu, kwestionowania skazania, zapewnienia mu kontaktu z obrońcą z urzędu, którego dane utracił, pobyt w zakładzie karnym. Tymczasem Sąd Rejonowy rozpoznał wniosek w zgodzie z jego literalnym brzmieniem i uznając go za spóźniony nie uwzględnił go postanowieniem z 12 grudnia 2025 r. (k. 807), zaś postanowieniem z dnia 18 marca 2026 r. po rozpoznaniu zażalenia na to postanowienie (k. 965) Sąd Okręgowy w Warszawie uchylił zaskarżone postanowienie i postępowanie w przedmiocie wniosku o przywrócenie terminu do sporządzenia uzasadnienia wyroku Sądu I instancji umorzył jako bezprzedmiotowe, a to właśnie wobec wydania wyroku przez Sąd II instancji w tej sprawie. W tym okolicznościach uznać należało, że zażalenie jest zasadne i winno skutkować uchyleniem zarządzenia i ponownym rozpoznaniem kwestii znaczenia wniosku skazanego o sporządzenie uzasadnienia wydawanych w jego sprawie orzeczeń oraz wyraźnie deklarowanej woli kwestionowania zapadłych w jego sprawie orzeczeń, do czego ma pełne prawo.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

[J.J.]

[r.g.]